

(27) (933) (Ἴπποκράτης Δημοκρίτῳ εὖ πράττειν) Ἰητρικῆς τέχνης
 ὦ Δημοκρίτε, κατορθώματα μὲν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ παντάπα-
 σιν ἐπαινοῦσιν, θεοῖς δὲ πολλὰκις προσαρῶσιν. ἦν δὲ τι φύσις ἀ-
 ντιπρήξασα ἀπολέσθαι τὸν θεραπευόμενον, ἰητροῦς καταμέμφονται πα-
 ρέντες τὸ θεῖον. καὶ ἔγωγε δοκέω πλείονα μεμψιμοιρίην ἢ τιμὴν
 κενλιρῶσθαι τὴν τέχνην. ἐγὼ μὲν γὰρ ἰητρικῆς ἐς τέλος οὐκ ἀφῆγ-
 μαι, καὶ περ ἤδη γηραλέος καθεστῶς. οὐδὲ γὰρ ὁ τῆσθε εὐρετής
 ἄσκληπιός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐν πολλοῖς διεφώνησε, καθάπερ ἡμῖν αἱ
 τῶν ζυγγραφέων βίβλαι παρασεσέκασιν, ἡ μὲν οὖν ὑπὸ σέο ἐπιστα-
 λεῖσα ἡμῖν ἐπιστολὴ κατεμψάμην ὡς τῆς φαρμακείης τοῦ ἔλλε-
 βορίου, εἰς ἧσιν μὲν οὖν, ὡς δηλοῦντε ὡς μεμψάμην ἔλλεβορίων, οὐ
 καταμαντευσάμενος βουλὴν τῶν εἰρησίων ἀπὸ ἐντυχῶν ἔγνων, οὐ μὰ Διὸς
 παραφρονήσεως ἔργον, ἀλλὰ σχεδὸν ἀποδοχῆς πάσης, κάρτα σὴν φύ-
 σιν ἐπήνεσα. ἀριστόν τε φύσεως ἐρμηνευτὴν καὶ κόσμου ἔκρινα,
 τοὺς δὲ εἰσαγαγόντας με ἐμεμψάμην ὡς μεμψάμην, φαρμακείης γὰρ
 αὐτοὶ ἔχρηζον. ἐπειδὴ τοῦνυν τὸ αὐτόματον ἡμέας εἰς τὸ αὐτὸ συ-
 νήγαγεν, ὀρθῶς ποιήσεις ἐπιστέλλων ἡμῖν πυκνότερον καὶ μεταδι-
 δοὺς τῶν ὑπὸ σέο γραφομένων ζυνταγμάτων. ἀπέσταλκα δὲ σοι καὶ
 αὐτὸς τὸν περὶ τοῦ ἔλλεβορισμοῦ λόγον ἔρῳσο.

βέβαιος καθέστηκεν. εἰ γάρ τοι πεισθεὶς ὡς μεμνηότα με ἐπότισας
 ἐν ἔλλεβόρφῃ, ἢ πιτυτῇ μανίῃ ἄν ἐγεγόνει καὶ σέο τέχνην κατερέμ-
 ψατο, ὡς περ αἰτίην παρακοπῆς γεγενημένην, ἔλλεβορος γάρ ὑγιαίνου-
 σι μὲν δοθεὶς ἐπισκοπεῖ διάνοιαν, μεμνηόσι δὲ κάρτα ὠφελεῖν εἴω-
 θεν. ἦθη γὰρ εἰ μὴ κατειλήφεις με γρά(26)φοντα, ἀνακειμένον
 δὲ ἢ σχεδὸν περιπατοῦντα καὶ προσομιλῶντα ἑμαυτῷ, ὅτε μὲν δυσχε-
 ραίνοντα, ὅτε δὲ μειδιῶντα ἐπὶ τοῖς ἐννοουμένοις ὑπ' ἔμοῦτο, καὶ
 τοῖς προσομιλέουσι τῶν γνωρίμων, οὐ προσέχοντα, ἐφιστάντα δὲ φῆν
 διάνοιαν καὶ σκεπτόμενον ἐκπύλωσ, φήθης ἄν Δημόκριτον, κατὰ γε
 ὄψιος κρίσιν ἐκ τῶν ὁσέων μανίης εἰκόνη ἐοικέναι. χρεὶ οὖν
 τὸν ἰητρὸν μὲ μόνον δεῖν εἰς ἰατρικὴν κινεῖν, ἀλλὰ καὶ πρὶ γματι.
 τὸν τε οὐ μόνον ἀνακρίνειν ἢ ἐπιτολεῖσθαι, καὶ πότερον ἄρ-
 χοῖτο τὸ πάθος ἢ μεσάρῃ ἢ αἰγῶνι καὶ διαφορῇ καὶ ὄρην καὶ
 ἡλικίην παρατηροῦντα ἰητροῦσιν τὸ πάθος, οὐλομελίην τε τοῦ
 σκῆνεος, ἐκ γὰρ τουτέων ἀπάντων εὐχερῶς τὴν νοῦσον εὐρήσεις
 ἀπέσταλκα δὲ σοι τὸν περὶ μανίης λόγον. ἔρρωσο.